

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΕΩΝΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΡΕ

‘Ο Πέτρος Κουβελής, κρατώντας στο χέρι του ένα γράμμα που λίγα λεπτά πριν του είχε φέρει ένα λουστράκι, εδίαβαζε για τρίτη τοίλαχιστον φορά, μηχανικά, αφηρημένα, τις λίγες λέξεις που περιείχε. Τίποτε δε θά μπορούσε να τον ξαφνίσει τόσο πολύ όσο το γράμμα έδειχνε, όσο η λέξη: ‘έκεινες λέξεις που ακόμη δεν μπορούσε να τις πιστέψει. <Έχω απόλυτη ανάγκη να σάς δω, έλεγε το γράμμα. Από σάς θά έξαστηθώ αν θά μείνω ή όχι στην Αθήνα. Δεν πιστεύω να μου άρνηθήτε την χάρη που σάς ζητώ. Σας περιμένο αύριο στας έξη, στο καφενεδάκι της Ακροπόλεως.>

‘Αλίκη Ριγνησό

Σύντομο, λακωνικό, σχεδόν σε τηλεγραφικό ύφος γραμμένο, χωρίς καμιά έξηγηση, χωρίς καμιά δικαιολογία ή περιστροφή από εκείνες που τόσο συνηθίζουν ή γυναίκες. Το γράμμα αυτό ήταν αληθινό μαρτύριο. ‘Η ‘Αλίκη Ριγνησό: Μά αυτό ζαταντούσε απίστευτο! Ζητούσε να τον δει, ζητούσε να του μιλήσει, μιά γυναίκα που τον είχε αγαπήσει εδώ και δέκα δολόκληρα χρόνια, που ύστερα από τουα είχε χαθεί μες άπ’ τη ζωή του, και σιγά σιγά είχε λησμονηθεί, όπως λησιμονείται το ζάθε τι έδω πέρα, αισθήματα, πρόσωπα, γεγονότα, και ζέινα άζομη, που έφως την άφέλεια να πιστεύουμε, ότι θά μάς παρακολουθούνε σε όλη μας τη ζωή. Και τι τον ήθελε τάχα, και γιατί τον ζητούσε; Είχε άραγε ύστερα από τόσο μαζρό χρονικό διάστημα, σε τέτοιο βαθμό αισθανθεί την άνάγκη να τον δει, ώστε δεν έδιστασε ή ύπερηφανή, ή άπροσίτη ‘Αλίχη, να του γράψει: Μά πως ήταν δυνατόν αυτό, αφού είχε άπορούσει την άγάπη του; Τόν είχε άνάγκη για καμιά ύπόθεσή της; ‘Αλλά σε τι μπορούσε να της φανή χρήσιμος ένας ασήμαντος σάν κι αυτόν, ύπάλλληλος μιας εταιρείας; Έγυόριζε και ξαναγύριζε στο μυαλό του ο Πέτρος Κουβελής τις σκέψεις αυτές και ήταν άδύνατο να φτάσει σε κανένα συμπέρασμα. ‘Μπρά, έφριθόρισε, ύστερα από λίγο βαρσοζοισμένος από τις μάταιες προσπάθειες που έκανε για να έξιχνιάσει ένα ανεξιχνίαστο μυστήριο: τι ζάθουαι και πονοκεφαλώ αύριο θά μάθω τι με θέλει.>

Και άπορασμένος: ν’ άπομαζούρη από τό νο του μια σκέψη που αισθανόταν, ότι θά κατιντούσε τυραννική, έπηρε τό καπέλλο του και έβγήκε έξω.

‘Αλλά στο καφενέδο όπου πήγε για νό πεομένη, διαβάτσουα καμιά έφημερίδα και ζαπνίζοντας μερικά τσιγάρα, την ώρα του φαγητού, εστάθη άδύνατο να διώξει ούτε στιγμή από τό νο του την σκέψη της ‘Αλίχης. Τώρα πιά τον είχε δολόκληρο κυριεύσει και είχε σε τόσο βαθμό άποροφρηθεί άπ’ αυτήν, ώστε σε κάποιον γνώριμό του που τον είδε και τον ρώτησε για κάποια δουλειά, άπήνησε άλλα άντ’ άλλων. Ομιόταν όλη την ιστορία του, άναπολούσε όλον τον θλιβερόν αυτόν έρωτα που είχε ταράξει τά είκοσι χρόνια του, και που τώρα άζομη, ύστερα από τόσον καιρό, ξυπνούσε τέτοιους βαθιούς αντίλαλους μέσα του. Παρόν δεν ύπήρχε τη στιγμή εκείνη για τον Κουβελή ούτε άκουσε ούτε έβλεπε τι γινόταν γύρω του. Σάν σιατί τον φαινότουσαν άνήρωποι και πράγματα σιατί που τις έσκέπαζε ο μαζρός πέλος του παρελθόντος που ήτανε τώρα πιο ζωντανά από το παρόν, τό μόνο παρόν. ‘Αργά, έπιμονα, σά να ήθελε να ξαναζήσει άζομη μιά φορά με την άνάμνησι, έναν έρωτα όδονηρόν άλλα και γλυκόν παρ’ όλη του την όδύνη, άναπολούσε όλες τις λεπτομέρειες της νεανικής του άγάπης. ‘Ένα άπόγευμα την είχε πρωτοσυναντήσει στην οδόν Σταδίου. ‘Εκείνη κατέβαινε με έναν άνήρωπο ήλιζομένο και ο Πέτρος με κάποιον φίλο του. Δέ θά την πρόσεχε ίσως αν έξαφνα δεν σταματούσε για να μη σε κάποιον κατάστημα. Μαζί της μπήκε και ο ήλιζομένος άνήρωπος. <Μορε ζύττα τι νόστιμη, που είναι!> τού είπε ο φίλος του που την είχε άντιληφθεί.

‘Ο Πέτρος γύρισε, άλλα δεν πρόφτασε να την δει είχε μπει κούλας μες στο κατάστημα. ‘Ός τόση ή περιέργειά του είχε κινηθή. <Θά πεομένο ναβγή, είπε στο φίλο του.> <Δεν βαρείεσαι καιμένε> είπε εκείνος. <Όχι, όχι, είμαι περιεργος να ιδώ πως είναι.> Και περιεμε προάγματο.

‘Όταν έβγήκε από τό κατάστημα της έρριξε μιά ματιά. ‘Ήταν μιά κοπέλλα ως δεκαοχτώ χρόνον, μετρον άναστήματος, ντυμένη φωσικά μάλλον άλλα με πολύ γοστό και με μπράτσα σχεδόν έντελώς γυμνωμένα. ‘Εκ πρώτης όψεως δεν είχε τίποτε τό έξαιρετικό. Μόνον τά μάτια της εκάμαν έντύπωση, κάτι μάτια γκριζα, σάν άτσάλινα, μ’ ένα βλέμμα φρενιό και άστρό, και τό σερεπετό της περπάτημα.

‘Ελυκνίζονταν λές τό σάμα της άπ’ τό ίσιο του λύγισμα, τόσο ήδονικό ήταν. ‘Ο Κουβελής την παρακολούθησε σάν μαγνητισμένος. Τού είχε άρέσει πολύ όπως άρέσων στους νέους κάποιες γυναίκες

που τραντάζουν έξαφνα και μόνον τις αισθήσεις των.

Σ’ένα κούσι σταμάτησε ο ήλιζομένος σάνδοός της για ν’ άγοράσει τσιγάρα. <Καλά, πατέρα, πεομένο> την άκουσε να λέη ο Κουβελής που την είχε πάρει τό κατόπιν και που βοισζόταν εκείνη τη στιγμή πίσω της. ‘Η φωνή της ήταν καθαρή, άργη και βαθεύα. Καθώς την προσπενούσε γύρισε και την κούταξε. Τη φροά αυτή τον άντελήφθη και κείνη, άλλα τό βλέμμα που τού έρριξε τίποτε δεν τό μαλάκωνε ήταν ένα βλέμμα ψυχρό, άστρό, που άνέδιδε κάτι τό θεληματικό, τό σχεδόν πειοματωμένο.

‘Ο Κουβελής είχε πιά πεκαριστεί για τά καλά. Τόν έγοήτευε επίσης αυτή ή άλυγισιά, αυτή ή άσθηρότης, πράγματα τόσο σπύα, σπύα σε λαϊκό κορίτσι, αυτό τό νευρωδες και δυνατό που άνέδιδε δολόκληρη ή γυναίκα εκείνη. Με τό φίλο του την παρακολούθησαν ως τό σπίτι της, ένα σπίτι εκεί κάπου στο Μεταζουρογέιο. ‘Όταν έβραβώθησε που καθότανε ήταν πιά εύκολο να μάθω ποιά ήταν. Και τόμαθε άπ’ ένα μπαζάκιό της γειτονιάς: ο πατέρας της Γεωργιος Ριγνηός ήτανε μαραζός και εκείνη μοναχοκόρη του.

Τόν άγάτησε, δεν τον άγάτησε, ποτέ δεν μπόρεσε να τό μάθι. ‘Όταν ύστερα από δέκα πέντε μέρες, αφού της έκανε σ’ όλο αυτό τό διάστημα έξακολουθητικό ζούσε, στο όποιον εκείνη έδειξε ότι άνταλοζόριναται, την πλησίασε ένα βράδι στο δρόμο, την ώρα που πηγαίνε σπίτι της, εκείνη παρ’ τό άποπον του πράγματος, όχι μόνον του άπήνησε άλλα και τού είπε ή ίδια να περασών στο άντικρυνό πεσοδόμιο που ήταν πιο σκοτεινό και όπου ύπήρχε λιγώτερος κόσμος. Περιεμε να της μιλήσει, να της πη τά λόγια που λένε συνήθως οι νέοι σε τέτοιες περιστάσεις. ‘Αλλά εκείνος από την πολλή του χαρά τά σάστισε και όπως συμβαίνει συχνά με τόσους φύσει δειλούς, άντι να προπαρασκευάσει σιγά σιγά τά πράγματα, έπεσε στο αντίθετο άζρον και για να φανή έμπεριος και τολμηρός, της ζήτησε άμέσως κιόλα ραντεβού. Και κατάλαβε μεν εϋθύς ότι θά την πείραζε αυτό, άλλα ήταν άργά πιά. ‘Εκείνη άρνήθηκε και τον άφησε σχεδόν θυμωμένα. Στις άλλες των συναντήσεις, στο δρόμο πάντα, τού φρόθηκε άζομη χειρότερα και ο εκείνος πιο άδέξια. Δεν μπορούσε να την ψυχολογήσει και φανταζόμενος ότι της άραγε, παρηγορούσε τον έαυτό του λέγοντας: ότι όλ’ αυτά ήταν καμώματα κοζέτας που με την άντίσταση θέλει ν’ αδέξη ήνα αισθημα που δεν τό αισθανεται αρκετά δυνατό, και όχι πληγωμένη άξιοπρέπεια περήφανου κοριτσιού, από την πρόστυχη βία του άντρα. Και ύστερα: ... ‘Υστερα ή άγάπη τον κυριεύσε. Σιχρήσε πίσω της, παρακάλεσε, έξευτελιστήριζε, έζησε έναν δολόκληρο χρόνο με μόνη τη σκέψη της, ως που μιά μέρα έφιαθε ότι παντρεύτηκε με κάποιον ξένον και έφυγε στο έξωτερικό. ‘Από τότε δεν είχε πιά άζούσει να γίνεται λόγος για την ‘Αλίχη Ριγνηό.

Μες στο ήμίφως της άτόμερης γωνιάς του μικρού καφενείου, μόλις τού γνώρισε. Είχε πιάι πρώτη στο ραντεβού και τον περιεμε από τάς πεντέμισι. Στην άρχή ο Πέτρος θέλησε να δώσει έναν τόνο άδιάφορο, κοσμικό σχεδόν στην όμιλία των, άλλα είδε ότι ο τόνοσ αυτός ήταν παρατάτος. ‘Εσιώπησε λοιπόν και περιεμε έξηγήσεις. Καθισμένος κοντά τη τώρα την άκουε να μιλά. Πόσο είχε αλλάξει!

Τίποτε από την παλαιά ‘Αλίχη δεν άπόμεινε. Μά, θεέ μου, τόσο λοιπόν κουρελιάζει, τόσο στραπατσάει τά πλάσματα ή ζωή! Τό πρόσωπό της δεν είχε χάσει όλοτέλα τη φρεσκάδα του, τά μάτια της όμως ήσαν θολά, σβησμένα, νικημένα, και τό βλέμμα της φρεγαλέο και άόριστο μάταια προσπαθούσε να ρούφη κάτι που δεν μπορούσε να ζουφτη. <Πως λύγισε!> συλλογιότανε ο Κουβελής, <πως λύγισε τό περήφανο, τό αλαζονικό, τό άπρόσωπο πλάσμα!>

Και άλήθεια είχε λυγίσει. Κάτι τό βαθεύα πονεμένο άνάδιδε όλο τό είναι της που κινούσε τον οίκο. Είχε λοιπόν τόσο ύποφέρει: ‘Η φωνή της σερόντανε βραχνή, άζωρη, και όσάν τό βάρος της ζωής της, ένα βάρος άσήκωτο, να της έκοβε και αυτήν άζομη την δύναμη να μιλήσει, πολλά τά λόγια βγαίναν σπορηγμένα λές διά της βίας, άντελειώτα, άπ’ τό στόμα της.

‘Έρω πως κάποτε μ’ άγαπήσατε, τού έλεγε, και για αυτό αισθάνθηκα την άνάγκη να σάς άνοιξω την καρδιά μου γιατί δεν έχω κανένα στον κόσμο. Ντρέπομαι για ό,τι σάς γράφω να έρωθε, άλλ’ αυτή ή ντροπή που νοιάθω τώρα δεν είναι τίποτε μπροστά σε άλλους πόνους και έξευτελισμούς που έχω γνωρίσει. Τά όπέφερα όλα, την έγκατάλειψη, την πτώχεια, την ταπεινώση. Δεν με νοιάζει για τίποτε πιά! είμαι ένα κού-

ρέλι».

Σταμάτησε μία στιγμή, έβγαλε απ' το τσαντάκι της ένα μαντήλι, σκουπίστηκε και ύστερα εξηκολούθησε : «'Ο άντρας που πήρα ήταν ένας άπατρις. Ξεγέλασε τον πατέρα μου, όπως είχε ξεγελάσει και μένα. 'Όταν τό κατάλαβα ήταν άρχαί' ήμουν πιά μόνη στον κόσμο. 'Ένα παιδάκι που έκαμα μαζί του, ένα άγγελουδί, μου πείθανε κι αυτό. Φτώχη, άπροστάτευτη, χωρίς κανένα συγγενή, σ' έναν τόπο που πρώτη φορά πήγαίνα, δεν μπόρεσα τίποτε να κάνω. 'Έπρεπε να ύπομεινω' και ύπόμεινα. 'Υπόμεινα τό πάντα' άφού με χόρτασε, μ' έμμεταλλεύθηκε κατόπιν σάν μία γυναίκα του δρόμου. Μ' έφαθε να κλέβω στό χαοτιά, να μεθώ, να περνώ τις νύχτες μου όπου τύχη. 'Όταν δέν του έφαισα λεπτά μ' έβριζε με τά χειρότερα λόγια και ύστερα μ' έδρανε. 'Έφερνε στό σπίτι μας διάφορους άνθρώπους, με τους όποιους μ' ανάγκαζε να μένω μόνη.

Μία μέρα λίγο έλειψε να πάρω στην άδυστομία. Είχε φέρει δυό νοτιαμερικανούς σπίτι μας και παίζαμε πόκερ. 'Εγώ, επειδή έχά ναμ, κατέφυγα στό συνειδημένο κόλπο, που μου είχε δασκαλέψει' άουμπρια τό πόδι μου, κάτω άπ' τό τραπέζι στό γόνατο του ενός άπ' τους νοτιαμερικανούς για να τον κάνω να μην προσέξη, στό παιχνίδι και τον άλλον τον έζυτάραι με τον προκλητικώτερο τρόπο στό μάτι. 'Αλλά κατάλαβαν φαινόται γιατι τό ξαναυα αυτά και μόλις ο άνδρας μου πήρε να σιάξη τό χαοτιά, μās σταμάτησαν, μās έβρισαν και μās απείλησαν ότι θα μās καταγγέλλαν στην άδυστομία. Εύτυχως κάποιος φίλος μας παρενέβη και μās έσωσε. Αυτό έγινε στό 'Αμψούργο' από κει με πήρε και πήγαμε στη Γαλλία, στην 'Αγγλία, στην 'Ελβετία. 'Όλη την Εύρώπη σχεδόν γυρίσαμε. Στο τέλος μην άντέχοντας πιά, τον αφήμα».

Σταμάτησε μία στιγμή σάν να έδισταίσε να εξηκολούθησθ, κατόπιν όμως βρισχοντας λές μία άγορα ήδονη στην κυνική αλλά και τόσο τραγική αυτήν εξιστόρηση, εξηκολούθησε : «'Τό κατακόλυμιά μου από δω και πέρα ύπηρεσε άκόμη πιο γοργό' έφταισα ός τό τελευταίο οζαλί της ταπεινώσεως. 'Έκανα κουμπαράς σέ θέατρο, καμαριέρα, χορευτρια σε καμπαρό και έφταισε μέρα όπου έγρα να καί...»

Την δίκωψε' του έκανε κακό ή εξομολογήσθ' δεν μπορούσε να βλέπη να ταπεινώται έτσι μπροστά του, από μία άδυναμία της, ή γυναίκα που είχε αγαπήσει μ' όλη τή δύναμη της ψυχής του. 'Επειτα δέν μπορούσε να κατάλαβη που θα κατέληγε όλη αυτή ή ιστορία και αυτό άρχισε να τον εννολή.

Να να έμάντεψε τότε έξισνη την σέψη του Κουβελή, του είπε : 'Ξέρω, θέλετε να μάθετε γιατί σās φώναξα' θά σās τό πώ».

Τόν ζωταξε και έπειτα, κάμνοντας μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, σάν να την έπνιγε ξαίνα ή ντροπή, αντίθετα άπο πριν όπου με μία άπεγνωσμένη λές αύταρέσκειο ξεδιπλώνε τις ματωμένες πτυχές της ζωής της μπροστά του, του είπε : «'Δέν ξέρω άν τό πιστέψετε τώρα πιά, άλλ' είναι αλήθεια' έστε ο μόνος άνθρωπος που αισθάνηκα στη ζωή μου ότι μ' αγαπά' σās αγάπησα και εγώ, άλλ' όχι όπως έσείς' ξέρω ότι ύποφέρατε, ξέρω ότι χροιάσθητε να περάσω χωρίς για να με ξεγιάσετε. Η αγάπη σας αυτή είναι τό μόνο πράγμα που μου μένει στον κόσμο' δέν θέλω να εξευτελισθ' θέλω να μείνη τέτοια που ήταν όταν την προτοιαισθάνηκατε. 'Αρχετα πράγματα κουρέλιασα, ποδοπάτησα στη ζωή μου' άς μου μείνη τοιλάξιμτον αυτό. Άδω θα κάνω την εμφάνισθ μου σ' ένα καμπαρό' χορεύω. Δέν θα μείνω παρά λίγες μόνον μέρες στην 'Αθήνα. Στην Θεσσαλονίκη από κάποιον φίλο σας που ήρθε εκεί για λίγο, έμαθα ότι πηγαίνετε κάπου—κάπου στό καμπαρό' αυτός μου είπε και τή διεύθυνσή σας.

Δέν ήθελα κατ' ούδένα λόγον να έρθω έδω αλλά με ύποχρέωσε ο Σιλβίο, ο άντρας με τον όποιον ζώ. 'Ητανε, μουπε, συμπεροντες οί όροι. 'Αλλωστε ποιός με ξέρει έδω πέρα ; Δέ θάρθουν βέβαια να με δοθν στό καμπαρό οί μεταξοφργιώτες. 'Επειτα την άλλη βδομάδα θάραι κιάλας φευγάτη. Κλείσαμε συμφωνία για τό Βελιγράδι. — Λοιπόν έχω τό λόγο σας πός δέ θάρθώτε στό καμπαρό, όσο είμαι εγώ έδω πέρα :

— Ναι.

Τόν ζωταξε λίγες στιγμές στό μάτι για να βεβαιωθθ γι' αυτό που της έλεγε. 'Υστερα, σηκώθηκε, τον χαιρέτισε και έφυγε σάν κεί να την πήρε από κοντά του, μία τυφή, μεγάλη, άόρατη δύναμη.

Κλέων Παράσχος

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Η σταθερότης στον έρωτα είναι ή μεγαλύτερη χίμαιρα.

Βωβινάρκι

'Όταν αγαπούν οί άντρες γίνονται κοντιοί ενώ οί γυναίκες όταν αγαπούν γίνονται πολύ έξυπνότερες άπ' ότι φαίνονται. Μία γυναίκα βρισκει ταχύτατα εύκοιο τρόποσ για να κατορθώση εκείνον που θέλει, σε κρίσιμη περίσταση, ενώ εύκοιο άντρες τίποτε ούτε ένα τρόπο δέ θα μπορούσαν να βρούν.

Μπαλζακ

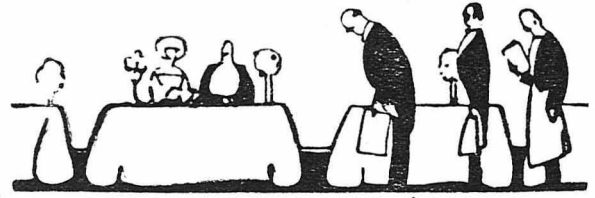
Στον έρωτα ή πείρα είναι ένας γιατρός που φθάνει μετά την ασθένεια.

Μαντάμ ντε λ' Τουρ

Στον πόλεμο του έρωτος μ' έναν μόνον τρόπο νικά κανείς : Φεύγοντας.

Ναπολέων

'Ο έρωσ έχει περιόδους όπως ο πυρετός. 'Υπάρχουν μέρες όπου νομίζε κανείς ότι γιατρεύθηκα' και άλλες όπου νομίζε ότι πεθαίνε.

ΕΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Lecond de Liste

Κοίταξε τό μικρό πουλί που σ'ό βονό πετώντας
 όλογορά του βλέποντας τον ήλιο, τή δροσιά
 με τή χαρά περιήφανα πετάει κελιάδοντας
 στη δροσερή τής άνοιξης πράσινη χλωρασιά.

Πός φτερουγίζει κοίταξε στό γάλαγμα νερά
 όπου των δειχτρον τά κλαδιά άρχίσανε ν' άνηίζον
 στό μυρομύνα λούλουδα πός πάει με χαρά
 κι' έξείνα με τό θέτο τους άρομα τό ποτίζον

Μά κάποτε φαρμακερό χωρίς κι' αυτό να ξέρη
 είναι τ' άγοιολούλουδο, και κει π' αναζητεί
 στην έμμορφή τον έρωτα ή μορφα του του φέρει
 τό θάνατο, κι' ή αγάπη του στεφάνει το φρούτι.

'Ετσι κι' εγώ στό χείλη σου μικρή μου αγαπημένη
 πός ήθελα από ένα σου να έφαισα φίλι
 τό θάνατο, αλλόμοιο τίποτε δέ μου μένει
 παρά κάποιο άπόβραδο να οβώσω σάν πουλί.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Του Jear Moreas

'Ας μαγαθώδν τά λούλουδα ής έμπε άνεμοζάλη
 κι' άς πάθρον τά ήμισοφα τραγοδία οί αόλοι
 που θέλουν τους πόθους μας ν' ζωντανήουν πάλι
 φέροντας μέσ' στη θύμησθ κάποιο παιδι φίλι.

Μάγε τραγώδη να σκαοτάξ άούματα από πρώτα
 μη όλγεις πιά έπάνω μου αυτές σου τις ματιές
 γιατί άνάγχο, καίγομαι μονάρα, ήλα ούτα
 πός τις πωσοί του φροσεθ χείματα τις νυχτιές.

Μη με πλανεύεις τώρα πιά μ' αυτό τό πλόνο χάδι
 και μη μου δίσεις για να πω άπ' τό γλυκό πιστό
 που τρέχει από τό χείλη σου' ίσο με στό οκοτάδι
 με την καρδιά μου άροσστην, ήμπε, να περπατώ.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Του Jean Ducis

Μικρό μου σπίτι ταπεινό, αγαπητό οέ μένη
 θέ να ζήτσουν ν' άδουνε σ'οις τοίχους κορμαωμένα
 κάποιον άνθρώπων βλέματα πός ξέρει τι σ'οιόλιδο
 ίσος δει σ'ό σπίτι τους 'χρον κι' αυτοί τά ήδα,
 Μά όχι' φτάνει που κρατώ τό Λαφροταίν στό χέμα
 κι' άκόμα τον Κοσμήλιο δω τ' όδοσόν άστέρια
 'Ο' όστι ποι γενήθηκα μόνη μου σ' έλπίδα
 όπου ξενιτώ χωρίς χαμιά στο σου γάχο φροστίδα
 φωλιά που μόνος καποικό χωρίς πόθους τά έχω
 τοίς μέρες τώρα μακρόν και νύμνι πάλι τρέγω.

Σε χαιρέτω τοιάδιωτας μέρα μου τή χαρά
 αγαπητές μου θύμησες πάστε με στό φτερά.
 Είπατε σ'εσ' αλληθιά έδω ή να χελμάμα
 σās βλέπω νάτες ! με χαρά σās λέω δέ βασιτέμνι
 'Αγαπητές μου θύμησες έλάτε τή φωλιά σας
 να χρίστε στο σπίτι μου δός τε μου τή χαρά σας.

Μεταφρ. Δ. Ν. Γαλάνη

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΚΙΤΣΕΝΕΡ ΚΑΙ Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Στάς άρχάς του μεγάλου Εύρωπαίου πολέμου ο άρχηγός των 'Αγγλικών δυνάμεων του Γαλλικού μετόπου Λόρδος Κίτσενερ, έμαθε κάποια ήμέρα, ότι ένας νεόπατριος άξιοματικός του 'Αγγλικού στρατού είχε δεχθθ, στο μέτωπο που ήταν τοποθετημένος, την έπίσκεψη της νεαρής γυναίκασ του, την όποιαν και κρατούσε μαζί του άκόμα παρά τή διαταγή, ή όποια άληγόρευε στους άξιοματικούς να συναναστρεφονται γυναίκες στο μέτωπο.

'Ο Λόρδος Κίτσενερ που δέν άστεινιόται δυόλου με την πειθαρχία, άπεφάσισε να βάλη τά πράματα στη θέση τους. 'Επειδή όμως ήτανε συγχρόνως και άνθρώπος διακριθόμενος για την λεπτότητα και την ευγένεια των τρόπων, συνάταξε μόνος του και σχετική τηλεγραφική διαταγή προς τον έν λόγω άξιοματικόν, ή όποια έλεγε τά εξής :

«'Επιστρέψατε στην 'Αγγλία άμέσως έσείς ή... ή γυναίκα σας !...»